

Titlu original (eng.): The Summer Time

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HUNTER, ROSEANNE**

Acea vară a renunțării / Roseanne Hunter

Traducător: Brândușa Carmen Borza

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-266-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

ROSEANNE HUNTER

Acea vară a renunțării

Traducerea și adaptarea în limba română de;

BRÂNDUȘA CARMEN BORZA.

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL și EA”

1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atracția mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeita cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănila trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei

Capitolul 1

Perdita Craig se plimba pe cărarea ce ducea acasă. Părul ei lung, blond și mătăsos flutura în vânt. Purta o pereche de pantaloni scurți, roșii, care abia-i acopereau fesele. Pacea câmpiilor Sussex-ului nu era tulburată decât de muzica radioului portabil pe care-l ducea pe umăr.

Privea cu atenție buburuza de pe degetul mâinii stângi. Buburuzele aduceau noroc. Dacă reușea să ajungă cu ea până acasă, putea să-și pună o dorință.

Aruncă un „bună ziua” indiferent vicarului scandalizat, care trecu pe lângă ea făcându-și cruce și mormăind: „Nu poate fi asta fiica lui James Craig!”

Nimeni și nimic n-o mai putea supăra pe Perdita.

Era liberă!

Gata cu școala! Nu mai era obligată să suporte cacaoa cu lapte, sau privirile tăioase ale sorei Teresa, atunci când își dădea unghiile cu oă, ori ale sorei Berenice, atunci când chicotea cu colegile.

În fine, era liberă! Liberă ca pasărea cerului! Trei luni minunate o așteptau. Acum putea să facă orice-i dorea inima – să se plimbe pe câmpii, să-și viziteze vechii prieteni, să lucreze la proiecte secrete...

Zâmbetul de pe buze îi îngheță când observă o mașină străină în fața porții casei Celandine. Se încruntă privind prin geamul coborât, din partea șoferului. Nu era nimic înăuntru decât un ziar împăturit, aruncat la întâmplare pe scaunul tapițat cu piele, și o pereche de ochelari pe bord. Ciudat. Olivia n-o anunțase că aștepta musafiri.

Perdita se strâmbă la mașina de un alb strălucitor și se îndreptă spre poartă. Mai bine ar fi ales intrarea din spate, ca să se poată îmbrăca mai decent înainte să dea ochii cu vizitatorii. Închise repede radioul și trase cu urechea la orice zgomot ar fi putut veni de pe terasa unde-și primea de obicei mama ei vitregă musafirii. Nu auzi nimic.

Așa că se strecură în camera ei de la etaj. Curiozitatea o măcina. Apucă în grabă o rochie din șifonier și se gândi că sigur era vorba de un bărbat. Poate era Hugo! Hugo cel cu barba neagră și sprâncenele stufoase.

Îl cunoscuse vara trecută și apariția lui o îngrozise. Olivia răsese de ea și-i spusese:

– În figura lui sinistră stă tot șarmul, draga mea. De fapt, Hugo e un bonom.

Mama ei vitregă și bărbatul acela păreau că se plac. Livvie pomenise de câteva ori despre el în scrisorile pe care i le trimitea la internat, apoi totul rămăsese în ceață. Poate că Hugo plecase în State.

Tocmai își scotea pantalonii scurți de sub rochie, când, pe geamul deschis, Perdita auzi voci. Olivia era împreună cu un bărbat! Se aflau în patio și probabil își preparau ceva de băut, după clinchetul linguriței în pahar.

Se aplecă pe fereastră cu grijă, dar nu reuși să vadă, din cauza acoperișului, decât umărul Oliviei. Ce spunea? Că renunță la responsabilități? În câteva luni? Perdita făcu ochii mari. Vorbeau despre ea.

Un nor alb acoperi soarele și o adiere rece intră în camera ei. Dar Perdita nu observă. Încerca să prindă cât mai mult din conversația lor. Nu obișnuia să tragă cu urechea, dar dacă era viața ei în joc...

Acum Livvie râdea.

– Aștept ocazia asta de mult, spunea ea. Trebuie să profit. La urma urmei, a venit timpul să mă gândesc și la viitorul meu. Dar, evident, n-o pot lua și pe Perdita cu mine. Lui Hugo nu i-ar conveni. Și nici mie. Doar știi la câte am renunțat de când tatăl ei a lăsat testamentul acela. Uneori mă întreb dacă a meritat.

– Pentru tine, sau pentru Perdita? Întrebă rece necunoscutul.

– Hai, nu începe. Nimeni nu mă poate acuza că nu mi-am făcut datoria față de fiica mea vitregă.

– Nu cred că Perdita a fost o povară...

– Pentru Dumnezeu... te rog, Blake, trebuie să mă ajuți, de dragul timpurilor trecute. Nu pot s-o iau la Grand Vedas. Vreau s-o las aici, în Anglia. Ce pot să fac?

– Las-o baltă. Ăsta-i sfatul meu.

– Blake!

Blake? Blake și mai cum? Perdita nu-și amintea niciun bărbat cu acest nume. Și unde pleca Livvie? La Grand Vedas? Și Hugo? Doar nu... se căsătoreau?

– Livvie, nici dacă m-ai plăti cu aur n-aș face pe dădaca pe lângă o adolescentă, o vară întreagă. Dacă era băiat, era altceva, dar așa... nu. Nu! Hotărât, nu!

– Dar nu mai e o adolescentă, Blake, e aproape majoră....

– Nu-mi pasă. N-o iau pe insula mea. În plus, sunt foarte ocupat.

– N-o să te deranjeze, Blake, îți promit.

Oare? Perditei îi plăcea vocea aceluia Blake, dar încă nu-l văzuse la față.

– Știi cât de mult îi place de tine?
 – Mie? se miră Perdita în șoaptă.
 – Da, continuă Olivia, ți-a devorat practic toate cărțile.
 Cărțile? Ce mincinoasă. Despre cine vorbea Olivia?
 – Femeile aduc necazuri.
 – Deci ți-e teamă că nu-i vei face față? Trebuia să-mi dau seama de când ți-am cerut să mă ajuți.
 – Cine spune că mi-e teamă?
 – Atunci ce motiv ai să mă refuzi? Serios, nu știu cine a scos bazaconia asta cum că bărbații sunt mai curajoși decât femeile. În fine, dacă ți-e teamă nici nu are rost să mai stăm de vorbă. Poate aranjez eu cumva să stea cu vreo colegă, sau ceva de genul ăsta.
 – Te grăbești atât de tare să-l prinzi pe Hugo Amlyn?
 – Dacă se poate. Blake... ți-amintești ultima dimineață pe care am petrecut-o la mănăstirea Woodleigh?
 – Înainte de...?
 – Atunci când te-ai decis să-i spui unchiului tău ce poate să facă cu banii și moștenirea Woodleigh.
 – De ce? Deja a trecut mult timp de atunci.
 – Nu te mai gândești din când în când la vremurile acelea?
 – De ce? N-a mai rămas nimic de spus. Voiam să-mi trăiesc viața fără să dau nimănui socoteală și în special lui. Mi-am câștigat cinstită independența și n-o regret. Apropo, știi că unchiul meu s-a recăsătorit?
 – Nu se poate! Când și cu cine?
 – Cu o văduvă tânără. Sper să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.
 – Știu că vorbești serios.
 – Sigur că da. Nu mi-am dorit niciodată moștenirea aceea. Oricum, au trecut treisprezece ani de atunci. Aveam douăzeci de ani.

– Mai știi cum te simțai în dimineața aceea?
 – Puțin supărat pentru că unchiul meu nu te înghitea.
 – Da, avea planuri mai bune pentru nepotul lui. Îi cădea rangul dacă tu te încurcai cu o secretară de optsprezece ani. Da' eram grozavă, recunoaște.
 – Recunosc. Și ai pus mâna pe șeful tău, un an mai târziu. Ai făcut o treabă bună.
 Perdita nu cunoștea povestea aceea. Probabil că Olivia fusese îndrăgostită de acel Blake, iar unchiul lui dezaprobase relația lor. De ce oare? Perdita se încruntă. Olivia nu fusese o mamă vitregă rea. Iar tatăl ei o iubise. Și Olivia îl iubise pe tatăl ei. Atunci?
 Nu-și amintea nimic despre mama ei naturală, care murise când ea avea doar câteva luni. Olivia fusese singura autoritate feminină pe care o cunoscuse. Și cel mai mult apreciasse la ea că niciodată nu-și asumase prerogativele de mamă naturală. Olivia se purtase cu Perdita precum cu o prietenă. Întotdeauna îi fusese un aliat de nădejde. De fiecare dată când dorise să plece la vreo petrecere, Olivia îi luase partea în fața tatălui ei.
 Ca în urmă cu trei ani. Perdita zâmbi. Dacă tatăl ei ar fi știut, ar fi înnebunit. Se anunțase o petrecere trăsnet, cu băieți și fete, iar Olivia fusese aceea care-l convinsese pe tatăl ei s-o lase să se ducă. Perdita își aminti cu tristețe că apoi, la scurt timp după petrecerea aceea, tatăl ei murise. De atunci, Perdita și Olivia deveniseră din ce în ce mai apropiate. Poate și datorită vârstei. Nu era o diferență mare între ele.
 Perdita se încruntă. Nu înțelegea ce voia să spună acel domn Blake. Cum adică Olivia „făcuse o treabă bună”? Se căsătorise cu tatăl ei din interes?
 – Blake, te întreb cum te-ai simțit atunci, continuă Olivia din patio, când ai fost liber să faci ce vrei cu viața ta.
 – Îmi amintesc foarte bine cum m-am simțit.

– Deci îți dai seama cum mă simt eu acum. Când am auzit că te-ai întors în Anglia, mi-am dat seama că tu ești soluția problemelor mele. Nu pot s-o las pe Perdita fără niciun sprijin. Vreau să știu că e în siguranță. Și cu tine, va fi.

– De unde știi? Și ce, are nevoie de siguranță? E în pericol?

Perdita auzi un scaun scârțâind pe pardoseala de marmură și ceva căzu pe jos. Olivia scoase un țipăt ușor și spuse:

– Lasă, nu-i nimic. Ideea e că Perdita are nevoie de o mică vacanță ca să-și încarce bateriile pentru luna noiembrie. Nici n-ai idee cât de solicitantă din punct de vedere psihic e viața la internat. Insulele Bahamas ar fi locul ideal pentru ea ca să se relaxeze, mai ales că are pasiunea scrisului. Dar am fost o proastă să cred că m-ai putea înțelege. Dumnezeu s-o ajute pe femeia pe care o vei lua de soție. Desigur, dacă va fi cazul, pentru că tu ții prea mult la independența ta ca să te gândești la căsătorie.

– N-am venit aici ca să ne certăm, Livvie, dar vreau să-ți amintesc faptul că nici tu nu ești departe de mine. Doar că ai o memorie teribil de scurtă.

– Las-o baltă. Îmi pare rău că ți-am răpit timpul. Mai vrei să bei ceva înainte de plecare?

– Nu, mulțumesc. Când ai de gând să pleci?

– N-o să plec. Nu încă, spuse ea amar, datorită ție!

– Și Perdita? Întrebă el ignorând răspunsul.

– Ce-i cu ea? O să plecăm împreună, undeva, în vacanța asta. După ce fac alte planuri. Poate găsesc o slujbă undeva, până-n octombrie. Asta trebuie să fac mai întâi.

– Să munciți? Voi două?

– Ce să facem? Banii n-o să ne ajungă o veșnicie.

– Dar credeam că...

– Ai crezut greșit. James mi-a lăsat o sumă frumușică, e drept.

Dar majoritatea banilor erau investiți în acțiuni la Karlbergesen Minerals, și știi bine ce s-a întâmplat cu ei.

Perdita se îngălbeni. Despre ce vorbea Olivia? Ce voia să spună? Sărăciseră? Din cauza asta voia ea să se căsătorească cu Hugo?

Își încheie grăbită nasturii rochiei, cu gândul să afle cât mai repede ce se petrecea. Trebuia s-o întrebe pe Olivia despre situația lor. Măcar dacă-ar pleca acel Blake mai repede!

Din păcate, discuția părea să nu se mai sfârșească. Doar că cei doi se mutaseră într-un loc din care Perdita putea să-i vadă mai bine. Olivia era îmbrăcată într-o rochie roz-aprins, care contrasta cu verdele plantelor din curte. Părul negru și lung și-l prinsese într-o coadă de cal. Acel domn Blake stătea cu spatele și Perdita nu putea să-l vadă bine. De sub costumul ușor de vară, putea să-și dea seama că avea umerii largi. Și era înalt cam de un metru nouăzeci. Perdita știa că Olivia avea aproape un metru optzeci, iar bărbatul acela o depășea cu un cap.

– Bine, spuse Blake punând prieteneste o mână pe umărul Oliviei, n-o să mă răzgândesc.

Perdita se ascunse după perdea, cu inima bătându-i nebunește. Știa că tot ea era principalul subiect al discuției. Deci cei doi ajunseseră la o înțelegere. Dar în legătură cu ce? Cu slujba despre care vorbise Olivia? Sau Blake acceptase s-o ia sub aripa lui în timpul vacanței? Cum îndrăzneau să decidă asupra viitorului ei fără ca măcar s-o consulte? Îi venea să strige la ei de acolo, de sus, unde se afla, dar instinctul de conservare o făcu să amuțească.

– O să ajung la Stafford marțea viitoare, spuse Blake, dar...

– Marți! Dar n-am timp să fac toate pregătirile până atunci. Perdita are nevoie de haine noi...

– Atunci de ce să ne grăbim? Am crezut că până pe cincisprezece...

– Plec pe cincisprezece. Și Perdita o să călătorească împreună cu tine. Nu pot s-o las singură...

– Oh, nu! Acum îmi ceri prea mult. Nu-mi pasă când mi-o trimiți, dar scutește-mă de un zbor transatlantic împreună cu o adolescentă căreia probabil îi va fi rău tot drumul. În plus, în seara în care voi ajunge acolo, am aranjat o întâlnire romantică la mine acasă, așa că... Îmi pare rău.

– Perdita n-o să-ți facă probleme, te asigur. Cât despre întâlnirea romantică, poți s-o stabilești în altă parte. Apropo, despre cine e vorba? Cunosci persoana?

– Vezi-ți de treburile tale.

– N-o să-ți fac probleme, fii liniștit, râse Olivia. Iar Perdita... are deja șaptesprezece ani!

– Cu atât mai rău! Nu-i nici adolescentă, nici femeie.

– E o dulce. Cât timp o lași să viseze, n-ai de ce să-ți faci probleme. Recunosc, e foarte inocentă pentru vârsta ei – ceea ce nu-i de mirare, luând în considerare școala la care învață. Nici acum nu știu de ce a insistat tatăl ei s-o dea la o școală demodată ca Primrose Chase. Într-o zi, când am întrebat conducerea în ce măsură le învață pe fete despre viața sexuală – stareța cu care am stat de vorbă aproape a leșinat. „Doamnă Craig, mi-a spus ea, noi învățăm fetele biologia, dar nu încurajăm depravarea!”. N-am îndrăznit s-o mai întreb ce voia să spună când se referea la depravare.

– Sper că nu te aștepți s-o învăț eu ce înseamnă viața, chicoti Blake.

– Fii liniștit, nu-i plac băieții. Spune despre ei că sunt imaturi și încăpățânați. Ea se simte cu zece ani mai mare decât cei de vârsta ei. Tot ce-și dorește de la viață e să viseze cu ochii deschiși și să scrie câte-n lună și-n stele.

– Hmm, interesant pentru o fată de vârsta ei. În fine, trebuie

să plec. Am o conferință la ora trei. Pa!

Blake o sărută pe Olivia pe obraz și se îndreaptă spre poartă. Perdita nu reuși să-i vadă fața lui Blake nici de data asta. Liliacul bogat care străjuia poarta îi umbrise figura. Olivia îl urmări cu privirea până când mașina lui dispăru într-un nor de praf. Apoi se întoarse spre casă cu un zâmbet plin de nostalgie pe chip.

Perdita pufni supărată. Cum îndrăznea Olivia să-i programeze viitorul fără ca măcar s-o consulte? Și cu cine!? Cu un străin! Cel mai impertinent bărbat pe care-l văzuse Perdita în viața ei.

O luă la fugă pe scara interioară din lemn masiv de stejar, și cu privirile împăienjenite de lacrimi, văzând-o pe Olivia, se opri în loc bătând din picior.

– Ce e, draga mea? Întrebă Livvie îngrijorată. Nu știam că te-ai întors. S-a întâmplat ceva?

Perdita se îneca de furie și nu reuși decât să scoată niște sunete incoerente. Olivia se apropie de ea cu intenția de a o lua în brațe, așa cum făcea de obicei, dar Perdita o respinse violent și ieși alergând din casă.